

'Voordat ik verder ga, moet ik het nog even hebben over Keith Ferguson. Austin werd een echte bluesstad en dat kwam door The Fabulous Thunderbirds met Jimmy Vaughan. Zijn broer Stevie Ray veranderde alles, maar Jimmy was meer mijn man. De bassist van The Fabulous Thunderbirds was Keith. Ik herontdekte hun eerste album en opeens snapte ik wat de blues nodig had qua bas. Weer zo'n openbaring! Keith wist waar de shuffle heenging, hij was nooit op tijd, maar altijd lekker lui in de beat. Luister eens naar Wait On Time om te horen hoe het moet! Door als hem te spelen opent de hele muziek. Ik ging toen ook terug naar Willie Dixon als bassist en songwriter. Ken je Smokestack Lightning? Dat is eigenlijk van Howlin' Wolf. De oude versies van hem en Willie Dixon zijn te gek, maar The Yardbirds gooiden de beat om [Tony neuriet beide versies en laat horen dat de songs ritmisch inderdaad anders zijn, CD] en hebben het toen en voor alle versies erna verkloot. Bob Dylan is een groot expert, die wees me er op.'

Robert Zimmerman

Ha, ja, Bob Dylan. Laten we het daar eens over hebben! 'Daar kom ik zo op, de weg daar naartoe leidde via T-Bone Wolk en de Saturday Night Live Band. Ik zocht een modernere bas en belde mijn vriend T-Bone Wolk op voor advies. Dat was in 1986. Hij speelde bij de Saturday Night Live band en was op zoek naar een "sub"; iemand die hem kon vervangen. Hij vroeg mij, maar ik verwachtte er niks van. Niet veel later werd ik toch gebeld. Wolk had een klus in Engeland en ik mocht invallen. Opeens stond ik daar met allemaal grote namen, waaronder Steve Ferrone op drums. Dat programma is echt live en ik was altijd erg gespannen, haha! Je had de openingssketch, de aankondiging en dan was het "gaan!" 's Ochtends hadden we een repetitie, daarna sliep ik even want de avond ervoor was het meestal laat geworden, daarna de tweede repetitie en dan was het 's avonds live. Ik vond het altijd fantastisch! Soms speelden er bands, maar vaak begeleiden we mensen als Al Green, Percy Sledge of Mark Knopfler en Randy Newman. Wolk en G.E. Smith speelden beide in deze band en ook met Hall & Oates. In 1988 vertelde G.E. me dat Bob Dylan een band wilde vormen en hij mensen zocht. Kenny Aaronson werd als bassist aangenomen en die tourde in '88 met hem. Kenny werd echter ziek en ineens werd ik naar Europa gevlogen voor zes weken. Die zes weken werden bijna dertig jaar.'

'Zonder te weten of ik bij die band was aangenomen, was ik al met school gekapt'

Wat is het geheim van deze decennialange samenwerking? 'We hebben behoorlijk dezelfde smaak. We houden beide van jazz en blues. Bob houdt meer van muziek dan iedereen die ik ken. Maar eerlijk gezegd weet ik eigenlijk niet wat het geheim is.' Er volgt een lange stilte en dan vervolgt Tony met een grote glimlach: 'Na iedere tour neem ik iets van Bob mee. Een gitaar of gewoon de hele vrachtwagen met spullen. Dan moet hij me wel bellen om het terug te vragen en dan vraagt hij me meteen weer mee op tour!' 'Maar serieus: natuurlijk hebben we inmiddels behoorlijk wat meegemaakt en we hebben een goede manier van samen spelen. Hij speelt meer jazzy dan je denkt, hij doet het elke avond anders en ik pas me daarop aan. Ik beantwoord soms zijn vocalen. Ik heb altijd

gevonden dat de bas een nummer moet kunnen voortstuwen en dat je de vocalen moet ondersteunen. Je geeft het kracht of ruimte met een lick of groove tussen de zanglijnen. Als hij een nummer anders zingt, fraseert of timet dan de dag ervoor, dan pas ik me daar meteen op aan. Ik heb dus geen vaste baslijnen en als ik ze wel zou hebben, dan vergeet ik ze toch, haha! Ik denk dat Bob deze manier van spelen, met veel onverwachte veranderingen, waardeert.'

We eindigen met een vraag over de nabije toekomst. Naast het touren met Bob Dylan doet Tony sessiewerk met diverse muzikanten. 'Ik heb net een album met Diana Krall opgenomen. Zij is zo goed. Ze snapt het, ze heeft het meegemaakt en ze is echt.' ■